INTERNATIONAL JOURNAL OF MULTIDISCIPLINARY EDUCATIONAL RESEARCH
ISSN : 2277-7881; IMPACT FACTOR – 5.818; IC VALUE:5.16; ISI VALUE:2.286
VOLUME 7, ISSUE 4(2), APRIL 2018

అన్నమయ్య సంకీర్తనల్లో స్త్రీ స్వభావ వర్ణన

– డా॥ జి. ఉషారాణి
రీడర్ ఇన్ తెలుగు,
శుభారాం ప్రభుత్వ డిగ్రీ కళాశాల,
పుంగనూరు, చిత్తూరు జిల్లా.

ఉపోద్ఘాతం :

సామాజిక జీవితాన్ని గురించి సృజనాత్మకంగా ఆవిష్కరించేది సాహిత్యం. తెలుగునాట మధ్యయుగాలనాటి స్త్రీ జీవితచరిత్ర పునర్నిర్మాణానికి అన్నమయ్య సంకీర్తనలు కూడా ఒక ప్రధానమైన చారిత్రక ఉపపత్తిగా నిలుస్తున్నాయి. అన్నమయ్య రచనల్లోని అంశాలమీద ఎన్నో పరిశోధనలు జరిగినప్పటికీ అతడి సంకీర్తనల్లోని స్త్రీని గురించి సమగ్రమైన, ప్రామాణికమైన పరిశోధన ఇంకా జరగవలసివుంది.

సంకీర్తనాచార్యుడు, ద్రవిడాగమసార్వభౌముడు, పదకవితాపితామహుడుగా ప్రసిద్ధిచెందిన తాళ్ళపాక అన్నమాచార్యుల సంగీత, సాహిత్య సరససమ్మేళనమైన శృంగార, ఆధ్యాత్మిక సంకీర్తనలను వినేటప్పుడు అలౌకిక దివ్యానుభూతి కలగడం సహజమే. అయితే ఆ సంకీర్తనలను సునిశితంగా పరిశీలించినప్పుడే అన్నమయ్య కాలంనాటి స్త్రీలు మన ఎదుట ప్రత్యక్షమౌతారు. వారి స్వరూపం, వారి స్వభావం ఈ కీర్తనలో అన్నమయ్య మనకళ్ళకు కట్టినట్లు వర్ణించాడు. అన్నమయ్య సంకీర్తనలో వర్ణింపబడిన స్త్రీల స్వభావాన్ని పరిశీలించడానికి సాగిన ప్రయత్నమే ఈ పరిశోధనావ్యాస ఉద్దేశ్యం.

స్త్రీ స్వభావ చిత్రణ :-

అన్నమయ్య సంకీర్తనల్లో ప్రధానంగా కనిపించేవి స్త్రీ పాత్రలే. స్త్రీ అంటే నాయికే. ఇందులో వృద్ధులు కాని, పసిపిల్లలు అరుదుగా కనిపిస్తారు. నాయికలంతా పడుచువారే. వారిలో కొందరు వివాహితలు, మరికొందరు కన్యలు. ఆ రోజుల్లో బహుభర్తృత్వం నిషిద్ధం కానీ బహుపత్నిత్వం దక్షిణనాయకత్వంగా చెలామణి అయ్యేది. ఈ బహుపత్నిత్వం వల్ల సపత్నులు ఏర్పడ్డారు. సపత్నులమధ్య పోటీ ఏర్పడింది.

సవతులమధ్య పోటీ వల్ల మాత్సర్యం కలిగింది. ఈ పోటీలో కొందరు గెలిచారు. సంతోషించారు. కొందరు ఓడిపోయి బాధపడ్డారు. మరికొందరు రాజీపడ్డారు. ఉన్నదాంతో తృప్తిపడ్డారు. కొందరు గొణిగారు. కొందరు చెప్పుడు మాటలు విని కలతచెందారు. కొందరు భర్తల్ని సాధించారు. ఇంకొందరు దెప్పిపొడిచారు. కొందరు అనుమానంతో కుందారు. కొందరు క్రోధం వెళ్ళగక్కారు. ఆ తర్వాత పశ్చాత్తాపపడ్డారు. కొందరేమో సందేహపడ్డారు. ఇంకొందరు సాకులు చెప్పారు, ఒట్లు వేశారు. కన్నీరు కార్చారు. కొందరు భయపడ్డారు. కొందరు విరహాన్ని తట్టుకోలేకపోయారు. భర్తను వశీకరణ చేసుకోవడానికి ఎన్నో పాట్లు పడ్డారు.

అన్నమయ్య సంకీర్తనల ఆధారంగా స్త్రీల స్వభావాల్లోని ఈ వైవిధ్య, వైరుధ్యాలను ఇరువది (20) అంశాలుగా వర్గీకరించి క్రమంగా అనుశీలించడం జరిగింది.

1) ఈర్ష్య : మనం పొందలేనిది ఇతరులు పొందినప్పుడు, మనదనుకున్నదానిని ఇతరులు తమ సొంతం చేసుకున్నప్పుడు మనసులో పుట్టే భావనే ఈర్ష్య. సపత్నుల మధ్య యీ ఈర్ష్య చాలా అధికంగా ఉంటుంది. తన భర్త అభిమానాన్ని

సవతి చూరగొంటే ఈమె ఈర్ష్య హద్దులు దాటుతుంది. ఆమె ఎంతటి తెగింపుకైనా సిద్ధపడుతుంది.

పొత్తుల మగఁడవు పొరుగున సుండఁగ
తత్తర మింతేసి తమకేలయ్యా ॥ వల్లవి ॥

యేపున నీ మోము యిటునే ఁజూచిన
చూపులాపెపై చురుకనెను
ఆపొద్దు నీతో నాడిన మాఁటలు
తీవులు తనకటు తినఁ జేదాయ ॥ పొత్తుల ॥

నడుమ నే నీతో నవ్విన వెన్నెల
కడ నాపెకుఁ జీఁకటులాయ
చిడిముడి నే నినుఁ జెనకిన సరసము
వెడవెడఁ దన కవి విరసములాయ ॥ పొత్తుల ॥

వెస నా మోవులవిందు నీకిడిన
పసిగొని నాపెకుఁ బగలాయ
యెసఁగిన శ్రీవేంకటేశ మమ్మిద్దరిఁ
గొసరి కూడితివి గురి దనకాయ ॥ పొత్తుల ॥ (16-391)

నాయిక తన పతినే చూస్తోంది. ఆ చూపులు ఆమె సవతికి చురుక్కున తాకాయి. ఈమె తన భర్తతో తీయగా మాట్లాడుతూ వుంటే, ఆ మాటలు సవతికి చేదుగా వున్నాయి. నాయిక నవ్వులవెన్నెలలు ఆమె సవతికి చీకట్లుగా మారాయి. తన పతితో నాయిక సరసాలాడుతోంటే ఆమె సవతికి అవి విరసంగా అనిపిస్తున్నాయి. ఈ విధంగా సపత్నీమాత్సర్యంవల్ల సవతులు చేసే ప్రతిపనీ వారికి ఎలా కంటగింపవుతుందో ఈ కీర్తనలో చూడవచ్చు.

క్రింది సంకీర్తలోని నాయిక కాస్త కోపగత్తె. తన సవతుల్ని చూసి ఈర్ష్యతో తాను వాళ్ళలా ప్రవర్తించనని చెబుతోంది.

ఇంచుకంత పనికైన నిల్లుచొరనీక నిన్ను
లంచములడుగ నే లకిమమ్మనా
వంచనల నీకు నిట్టె వలలఁ జిక్కితిఁ గాక
కంచుఁ బదనునకంత కంటెఁబో నేను ॥ అవ్వడే ॥

సొలవు మాటల నిట్టె చూపులనె జంకించి
చలము సాదించ నీ సత్యభామనా
వలచి నేనిదె నీకు వసమై చిక్కితి ఁగాక
కలికి చేఁతల నింత కంటెఁబో నేను ॥ అవ్వడే ॥

రేపు మాపు గోరఁదమ్మి రేకులనె లేఖవ్రాసి
రూపు నీకుఁ జెప్పివంప రుకిమిణినా .... ॥ అవ్వడే ॥ (5-43)

“నిన్నుకోరి నీకు వశమైపోయాను. కాని నీ భార్యలలో యెవరి కంటె తీసిపోను. చిన్న పని కూడ చేయడానికి లంచమడగటానికి నేనేమైనా లక్ష్మినా? కంటితో బెదిరించి, మాటలతో సాధించటానికి నేనేమైనా సత్యభామనా? ప్రేమలేఖలు తామరాకుమీద రాసి పంపటానికి నేనేమైనా రుక్మిణినా?” అంటు యీ నాయిక తన భర్తను నిలదీస్తోంది.

పై సంకీర్తనలో లంచమిస్తేగాని ఏ పని చేయని లక్ష్మి నైజాన్ని, తన సాధింపుతో అను నిత్యం బాధించే సత్యస్వాతిశయాన్ని, తన కుటుంబసభ్యులకు తెలియకుండా లేఖ పంపిన రుక్మిణి తెగింపును యీ నాయిక అదేపనిగా

భర్తకు దోషాలుగా యేకరువు పెడుతోంది. సపత్నుల మీద భర్తకు ద్వేషం కలిగించి, వశీకరించుకోవాలనే మాత్సర్యభావన ఆమెలో వున్నట్టుంది.

పత్నికి తన పతియే సర్వస్వం. తనకు సంబంధించిన ఏ వస్తువునైనా యితరులతో పంచుకోవటానికి ఒప్పుకుంటుందేమోగాని స్త్రీ తన భర్తను పంచుకోవటానికి మాత్రం ససేమిరా అంగీకరించదు.

ఇరవై మన్నించవయ్యా ఇంతి గుణ మిదివో
తరుణివారము గాన తగులఁ జెప్పితిమి ॥ పల్లవి ॥

కొమ్మనీతో పొందుచేసి కొరిపిన్ననాఁ డాడే
బొమ్మలఁ దేనియ్యదు నీ పొందు దగిలీనంటా
ఇమ్ముల సవతిపోరు కిసుమంత కోవ దీకె
యమ్మె కెవ్వతెఁ దెచ్చినా నెట్టవునో పనులు ॥ ఇర ॥

నీవూఁ దానుఁ గూచుండఁగా నిలువుటద్దములోన
సోవగాఁ బతిరూపులు చూడ నోపరు
తావులఁ దననీడకు తా నలిగీని చెలి
ఆవలి ఇంతిఁ దెచ్చితే నవ్వ దేమేమానో ॥ ఇర ॥

తన రూవు వ్రాసి వేరే తరుణి యయ్యీనంటా
యెనలేని తన సంది నిడుకొనెను
ఘనుఁడు శ్రీవేంకటేశ కైకొంటివి ఇంతిని
ననువు చెలుల పొందు నవ్వుఁబాటు సుమ్మీ ॥ ఇర ॥ (19-483)

ఈ సంకీర్తనలో అన్నమయ్య ఒక నాయిక తన చిన్ననాటి బొమ్మలకు భర్త స్పర్శ తగలరాదనటం, అద్దంలో భర్త పక్కన తన రూపమే చూసి తట్టుకోలేకపోవటం, తాను గీసిన తన రూపునే వేరే స్త్రీగా భ్రమించటంలాంటి చేష్టలతో ఆమెకుండే సపత్నీమాత్సర్యాన్ని సున్నితంగా వివరించాడు. ఇదే భావాన్ని నందితిమ్మన –

ధనమిచ్చి పుచ్చుకొన్నను
మనమున నోర్వంగవచ్చు, మగఁడింతులకున్
జనవిచ్చి పుచ్చుకొన్నను
మనవచ్చునె? యింక నేటిమాటలు చెలియా! (పారిజాతాపహరణం - పద్యం 97) అని సత్యభామ ముఖతః చెప్పాడు.

2) చెప్పుడుమాటలు వినటం : సాధారణంగా కుటుంబసభ్యులమీద అందరికీ విశ్వాసం వుంటుంది. వారినిగూర్చి ఎవరైనా చెడుగా చెబితే వాళ్ళమీద నమ్మకంతో చెప్పిన వాళ్ళనే తిట్టిపోస్తారు. అయితే కొందరు మాత్రం చెప్పుడు మాటలకు చెవి వొగ్గుతారు.

అన్నమయ్య సంకీర్తనల్లోని యీ నాయికకు ఆమె పతిని గూర్చి యెవరో చాడీలు చెప్పారు. ఆ మాటల ప్రభావం మనసు మీద పడింది.

తప్పక తాఁ జూచినాను తలవంచి చూడనైతి
అప్పడే రాఁడాయనని ఆ కోపాన
చిప్పిలఁ దా నవ్వినాను సెలవిని నవ్వనైతి
చెప్పడు మాటలు విన్న చిత్తపుఁ గోపానను (26-82)

చెప్పుడు మాటలు విన్న నాయిక కోపంతో నాయకుడు తన్ను చూచినా, తలవంచైనా చూడలేదు. అతడు ఆదరంగా నవ్వితే ఈమె కనీసం చిరునవ్వైనా నవ్వలేదు. నాయకుని మీద అపనమ్మకం ఏర్పడ్డ నాయిక చెప్పుడుమాటలు విని అతణ్ణి ఉపేక్షిస్తోంది.

3) అనుమానించటం : "అనుమానం పెనుభూతం" అని సామెత. పొరపాటున ఎవరిమీదన్నా అనుమానం కలిగితే అది ఓ పట్టాన వదలదు. ఇంతింతై పటుడింతై... అన్నట్టు క్షణక్షణానికి పెరిగిపోతుంది. అన్నమయ్య సంకీర్తనలో నాయకుడు చెప్పే మాటలు విని నాయిక నమ్మలేకపోతోంది.

చుట్టరికము సేసుక సుద్దులెల్లఁ జెప్పేవు
నెట్టన నీ రచనలు నిజమా యిది
చెట్టాపట్టాలు వట్టుక సిగ్గులు విడిపించేవు
నట్టనడుమ నివెల్లా నమ్మవచ్చునా! ॥ ఆఅడి ॥ (21-175)

నాయకుడు బంధుత్వాలు కలుపుకొని యేవేవో మాటలు చెబుతున్నాడు. ఆ మాటలన్నీ కథలేమో అని ఈమె అనుమానం. అందుకే "నీ రచనలు యివి నిజమేనా?" అని నిలదీస్తోంది. అతడు నాయిక చేతులు పట్టుకొని సిగ్గును విడిపిస్తున్నాడు. "వీటన్నిటినీ నమ్మవచ్చా?" అని ఆమె ప్రశ్నిస్తోంది. అనుమానపడే నాయికకు నాయకుడు ప్రేమతో చేసే చేతలు సైతం అనుమానాస్పదంగా తోచినట్టు అన్నమయ్య సహజంగా వర్ణించాడు.

4) గొణగటం : తమకు ఇష్టంలేని పనులు ఎవరైనా చేస్తే, ఆ విషయాన్ని గట్టిగా బయటకు చెప్పుకోలేని పరిస్థితి వస్తే బాధితులు గొణుక్కోవటం సహజమే. సవతుల విషయాల్లో ఈ గొణగటం అనేది ప్రబలంగానే వుంటుంది.

సరసముతో నాసరులు దిద్దఁగా
కెరలుచునటు గొణఁగీ నొకతె
ధరనీ సేఁతలు తానే మెఱఁగునొ
గరిమ లన్నియునుఁ గనవలె నిఁకను (19 - 57)

నాయకుడు ఒక ఇంతి ఎదురుగా ఆమె సవతి మెళ్ళోని హారాల్ని సరసంగా సరిదిద్దాడు. అది చూసిన ఆ యింతి అసహాయురాలై గొణుక్కుంది.

5) సాధించటం : తమ స్వంతం అనుకున్నవారు తమను కాదని, తమకు నచ్చనిపనిని చేసినప్పుడు ఆ వ్యక్తిని సాధించటం నిస్సహాయస్త్రీల సహజలక్షణం. అన్నమయ్య చిత్రించిన ఈ నాయిక తన ప్రియుడు చేసిన తప్పుల్ని సహించలేకపోయింది. ఆ తప్పులన్ని ఎంచుతూ అతన్ని మౌనంతో సాధిస్తోంది.

రమణుఁడు నీవద్ద నూరక పవ్వళిం చుండఁగా
తమకించి మాటలాడఁ దగవౌనటే
చెమటలు గారఁగాను చేతఁ దుడుచుకొనీని
సముకమున నీ వింత సాదింతు రటవే ॥ ఇంటికి॥ (16-31)

నాయకుడు యింటికి వచ్చి ఆమె దగ్గర ఊరకే పడుకొని వున్నాడు. అయినా నాయిక అతనితో వొక్కమాట కూడా మాట్లాడలేదు. అతనికి చెమటలు కారిపోతున్నా, అతడు చేత్తో తుడుచుకొంటున్నా ఆమె మాత్రం యేమీ పలకటంలేదు. మునుపు అతడు చేసిన శుశ్రూషలు తలచుకొంటూ వుందేమో తన మౌనంతోనే నాయకుణ్ని సాధిస్తోంది.

6) దెప్పిపొడవటం : ఎవరైనా, ఏదైనా తప్పుచేస్తే ఆ తప్పును క్షమించగలగటం కొందరికే సాధ్యం. క్షమించలేని వారైతే వారితో మాట్లాడటమైనా మానేస్తారు. కొందరు మాత్రం వాళ్ళుచేసిన తప్పును అనుక్షణం గుర్తుచేస్తూ, దెప్పిపొడుస్తూవుంటారు.

ఈ నాయిక కూడా మూడోకోవకు చెందిందే. తన భర్త పూర్వం చేసిన తప్పుడు పనుల్ని ఎత్తిచూపిస్తూ, అతన్ని దెప్పిపొడుస్తోంది.

INTERNATIONAL JOURNAL OF MULTIDISCIPLINARY EDUCATIONAL RESEARCH
ISSN : 2277-7881; IMPACT FACTOR – 5.818; IC VALUE:5.16; ISI VALUE:2.286
VOLUME 7, ISSUE 4(2), APRIL 2018

అవునయ్యా నీ సుద్దులటువంటివి
జవళితో నంటిన బచ్చలి వంటివాఁడవు ॥ వల్లవి ॥

చెలరేఁగి యేడలేని చేఁతలెల్లాఁ జేసివచ్చి
వెలయనివ్వడు నన్ను వేఁడుకొనేవు
వలుమారు నీచేత బాసలుగొన వెరతు
కలువకంటులయెడ కాతరీఁడ వనుచు ॥ అవు ॥

వాడవారిపైనెల్లా వలవులు చల్లి వచ్చి
యీడ నాతో నేడలేని యిచ్చలాడేవు
కోడెకాఁడ నీవోజ కొనియాడ సిబ్బితయ్యీ
జాడతో నింతులయెడ చంచలుఁడ వనుచు ॥ అవు ॥

పెక్కుగోపికలనెల్లాఁ బెండ్లాడి యిటవచ్చి
గక్కన నా కౌఁగిటఁ గలసితివి
నిక్కిశ్రీవేంకటేశుఁడ నే నలమేల్మంగను
కక్కసించ నోప నీవు గబ్బివాఁడ వనుచు ॥ అవు ॥ (19-20)

నాయకుని గుణాలన్నీ నాయికకు తెలుసు. అతడికి "చనువిస్తే అంటు బచ్చలిలా" అంటుకుంటాడు. వీధిలో చేయకూడని చేష్టలన్నీ చేసి యింటికి వచ్చి ఆమెను వేడుకొంటాడు. అందుకే పదే పదే అతనితో ఒట్టు వేయించుకోవాలంటే ఆమె భయపడుతోంది. స్త్రీ విషయంలో అతడు చంచలుడని తనకు తెలుసంటూ నాయిక దెప్పిపొడుస్తోంది. చెప్పేదొకటి, చేసేదొకటి అయిన నాయకులకు యీ దెప్పిపొడుపులు తప్పవుమరి.

7) సాకుచెప్పడం : సహజంగా ఒక పనిమీద యిష్టం లేనపుడు సూటిగా చెప్పకుండా కుంటిసాకు చెప్పి తప్పించుకోవడం మానవ సహజం.

యేమి సేయఁబోయి నీవు యేమి నేసినాఁడవు
సాముకు విచ్చేయదు జవరాలు నేఁడు
దోమతెర మంచముపై తురుము వీడఁగను
తామసించి లేవదిదె తలనొచ్చీననుచు

నాయకుని చేతలతో నాయిక అలిగింది. జవరాలిని చెలికత్తెలు సాముకు పిలిచారు. అయితే ఆమె కోపంతో వుంది కాబట్టి దోమతెర వేసి మంచంమీద కొప్పు ఊడిపోగా పడుకొనివుంది. చెలులు పిలిస్తే 'తనకు తలనొప్పిగా ఉంద'ని సాకు చెప్పేసింది.

ఇక్కడ నాయిక అలుకకు కారణం నాయకుడే. అయితే చెలికత్తెలకు తన అలుక విషయం చెప్పకుండా తలనొప్పి అనే సాకును చెప్తోంది.

8) ఒట్టు పెట్టుకోవటం : ఏదో ఒక విషయంలో ఎవరి మీదైనా కోపం వచ్చినప్పుడు ఆ వ్యక్తితో మాట్లాడననో, ఆ పని చేయననో, ఆ వ్యక్తి మొహం ఇక జీవితంలో చూడననో ఒట్టు పెట్టుకొంటారు. ఒట్టు వేసుకోవడం ఎంత తేలికో, దాన్ని నిలబెట్టుకోవడం అంత కష్టం.

చెలులఁ దానంపినాఁడు చెంతనే రాకుండఁగాను
అలిగి వుందానఁ దొల్లె అందు కేఁటిదే
కలఁగి ముంగోపమున కానివొట్టు వెట్టుకొంటి
పిలిపించ రాదు నాకు పిన్నదాన నేను ॥అన్నిటా ॥ (11-232)

ఈ నాయిక తన ప్రియుని మీద అలిగింది. నాయకుని దగ్గరికి పోరాదని ఒట్టు పెట్టేసుకుంది. నాయకుడేమో చెలికత్తెల్ని పంపాడు. అతడే రావచ్చుకదా అని నాయిక అనుకుంటోంది.

ఇక్కడ నాయిక పెట్టుకోరాని ఒట్టేదో పెట్టుకుంది. అలాగని నాయకుడ్ని చూడకుండా ఉండలేకపోతోంది. పోనీ తానే వెళ్తే ఒట్టు మీరినట్టు అవుతుంది. స్త్రీల మనస్తత్వం బాగా తెలిసిన అన్నమయ్య ఆమె మనసులోని భావచాంచల్యాన్ని చక్కగా వర్ణించాడు.

9) కోపగించుకోవడం : సత్త్వరజస్తమోగుణాల్లో కోపం తమో గుణానికి చెందింది. కోపంతో వున్నప్పుడు వివేచనము కోల్పోతాం.

ఇంతలోఁ గోపము గద్దా ఇయ్యకొని వుండవద్దా
వింతగాదు నీకు నాకు వెరగైతి నింతే ॥వల్లవి॥

సతియేలే గొణఁగూ చల్లకువే సణఁగూ....
కతగాఁ దిట్టకువే కానినింద గట్టకువే.... ॥ ఇంత ॥

వద్దువద్దే కసరూ వంచకువే వుసురూ....
గద్దించి చూడకువే కల్లలింతాడకువే... ॥ ఇంత ॥ (20-55)

నాయిక చాలా కోపంతో ఉంది. అందుకే గొణుగుతుంది. సణుగుతోంది. ఒకటే తిడుతోంది. అవసరమైన నిందలు మోపుతోంది. ఒకటే కసురుతోంది. నిట్టూర్పులు విసురుతోంది. గద్దించి చూస్తోంది. ఈ సమయంలో చెలికత్తె మాటలు విని ఇంతెత్తున లేచిన తిమ్మనగారి సత్యభామ గుర్తురాకమానదు.

చేసిన వారి చేఁతలు చేతనఁ బెట్లుగావా
యీసున నన్నుఁ జూడఁగ నెఱ్ఱనాయ కన్నులు ॥వల్లవి॥

కోపించి వాదుకు రాఁగాఁ గొప్ప కడువెడజారె
యేపున నాతో జగడ మిదివొమ్మదె.... ॥ చేసిన ॥

బీరాన నన్నుఁ దిట్టఁగాఁ బెదవి కెంపులు రేఁగె
దూరి పెద్దల నాడేది తోడ దోసమే ...... ॥ చేసిన ॥

వోపనంటాఁ బెనఁగఁగ వో పోఁకముడి వీడె
దాఁవురాలు బయలాయఁ దగదే యిఁక .... ॥ చేసిన ॥ (20-11)

నాయిక కోపంతో నాయకుడ్ని చూడగానే ఆమె కళ్ళు ఎర్రబడిపోయినాయి. నాయకుడితో వాదులాడడానికి రాగానే ఆమె కొప్పు జారిపోతుంది. అతడ్ని తిట్టగానే ఆమె పెదవులు అరుణిమలయ్యాయి. తాను ఓపలేనని ఆమె పెనగుతూవుంటే జడముడి వీగిపోయింది.

పై కీర్తనలో అన్నమయ్య కోపంగా వున్న నాయిక హావభావాలను అతిసహజంగా కళ్ళకు కట్టినట్లు వర్ణించాడు.

10) పశ్చాత్తాపం : తెలిసి కొందరు, తెలియక కొందరు ఏవో తప్పులు చేస్తుంటారు. తప్పు చేయడం మానవ సహజం. చేసిన తప్పును సరిదిద్దుకోలేకపోయినా... పశ్చాత్తాపపడడం కనీస మానవధర్మం.

ఏమి సేయవచ్చు నిఁక నివెల్లానానేరములె
దీమసాన లోలోనే తెలుసుకోనైతి ॥ పల్లవి ॥

చెప్పఁగా నీ గుణాలెల్ల చెలియ నాతో నాఁడె
నెవ్వన నీ సేవ సేయ నేరనైతి
వొప్పగించెఁగా నీ వుంగరము నా చేతికి
చొవ్వలవి సాధించి చూడనైతి ॥ ఏమి ॥

నవ్వేఁగా వూడిగమాపె నను నిన్నూ నిట్టె చూసి
జవ్వనమదమున విచారించనైతి
పువ్వులను వేసెఁగా పొంచి యాకె వుండుమని
యెవ్వతో నీవద్ద నుంట యెరఁగనైతి   ॥ ఏమి ॥

సన్నసేసెఁగా నాకు సరుస నా చెల్లెలు
అన్నిటా నిన్ను మాట పట్టడుగనైతి
యిన్నిటా శ్రీ వేంకటేశ యేలితివి నన్ను నేఁడు
యెన్నుకొని నీ రతులు యిటు వొగడనైతి   ॥ ఏమి ॥ (16-5)

చెలికత్తె నాయికతో నాయకుని గుణాలన్నీ ఏకరువు పెట్టింది. నాయకుడిచ్చిన ఉంగరాన్ని కానుకగా ఇచ్చింది. కాని యవ్వనమదంతో నాయిక ఆ మాటల్ని పట్టించుకోలేదు. కానుకను తృణీకరించి సాధించింది. అతనికి సేవ చేయలేదు. అతడు దూరమయ్యాడు. ఆమెకు స్వామి విలువ తెలియవచ్చింది. **చేతులు కాలాక ఆకులు పట్టుకున్నట్లు** చేయరాని పనులన్నీ చేశాక ఇలా చేశామే అని నాయిక పశ్చాత్తాపపడుతోంది.

11) సందేహం : ఏదన్నా పనిచేయాలంటే ముందు అది జరుగుతుందో లేదో అని సందేహం. అటుతర్వాత యెవరైనా ఏమైనా అనుకుంటారేమో అని సందేహం పట్టిపీడిస్తుంది. అన్నమయ్య సంకీర్తనలోని ఈ నాయికకు కూడా అదే పరిస్థితి ఎదురైంది.

దేవర గుణములు దెలియవు
నీవే మాకును నేరువవయ్యా!   ॥ పల్లవి ॥

వదలక నీతో వాసికిఁ బెనగిన
యెదుటనె నీమనసెట్టుండునో
కదిసి నీ రతికిఁగడు దమకించిన
యిది వేసాలని యెంతవో నీవు   ॥ దేవర ॥

చెనకఁగ నీయెడ సిగ్గులు నెరపిన
పనులవి యేమని భావింతువో
ననచి నీయెదుట నవ్వులు నవ్విన
తనివి లేనిదని తగనాడుదువో   ॥ దేవర ॥

కూడుచు నిన్నిటు గుబ్బలనొత్తిన
వోడదనుచు గోరూఁదుదువో
యీడనె శ్రీ వేంకటేశ యేలితివి
వీడె మిచ్చితే వెరగందుదువో   ॥ దేవర ॥ (19-4)

ఇక్కడ నాయికకు అన్నీ సందేహాలే. వంతుకోసం పోట్లాడితే యేమనుకుంటాడో? రతికి తమకిస్తే వేషాలనుకొంటాడో యేమో! సిగ్గుపడితే ఇదేమి పని అనుకుంటాడో! ఎదురుగా నిలబడి నవ్వితే తనివి తీరలేదంటాడేమో! అతన్ని కలిస్తే వీడలేదని గోరుతో వత్తుతాడేమో! తనను ఏలాడుకదాని తాంబూలమిస్తే భయపడతాడేమో!

ఇక్కడ నాయిక తానేమి పనిచేసినా నాయకుడు దాన్ని ఇష్టపడతాడో, లేదో అని సందేహాలడోలికలో ఊగిపోతోంది. ప్రియుని గుణం ఎప్పుడెలా వుంటుందో తెలియని ప్రియురాలి చిత్తాన్ని ఈ కీర్తనలో అన్నమయ్య చక్కగా వ్యక్తపరిచాడు.

12) ఆత్మన్యూనతాభావం : కొందరు తమలో ఎలాంటి లోపం లేకున్నా తాము ఎదుటి వారికి సాటికామని, వారితో పోటీపడలేమని ఆత్మన్యూనతాభావంతో బాధపడుతూవుంటారు.

నాయకుడు ఈ నాయికను చేపట్టాడు. “నాలో ఏమి మంచి లక్షణాలున్నాయి? నేనేమి నీ దేవేరులకంటే గొప్పదాన్నా?” అంటూ తన్ను తాను కించపరచుకుంటోంది.

పరగ నేఁ జేసినట్టి భాగ్యము గాక
సరస నీ దేవుళ్లలో చక్కని దాననా ॥ పల్లవి ॥

మన్నించి నీవు నను మాఁటలాడించేవు గాక
యెన్నిక నీసతులలో నేమిబాఁతి
అన్నిటా నేరుపరివై యాదరించేవుగాక
కన్నెలు పదారువేలకంటె దొడ్డదాననా ॥ పరగ ॥

యెల్లగా నాచే విడె మిప్పించుకొనేవుగాక
తొల్లిటి కాంతలకంటె దొరనా నేను
మెల్లనె నా చన్నుల మీఁదఁజేయి వేసేవుగాక
గొల్లెతలకంటె నే నెక్కుడు దాననా ॥ పరగ ॥

ననువునఁ గూడి నన్ను నవ్వు నవ్వించేవు గాక
చనవరి కాంతల సరివత్తునా
యెనసితివి శ్రీవేంకటేశ నిన్ను నింతలోనె
మనెడివారి కంటె మలసేటి దాననా ॥ పరగ ॥ (19-60)

నాయకుడు నాయికను గౌరవించి ఆమెతో మాట్లాడుతున్నాడు.“నీ సతులైన నా సవతులలోకెల్లా నేనేమన్నా గౌరవించదగ్గదాననా?” అని అడుగుతోంది. “అన్ని విషయాల్లో నన్ను ఆదరిస్తావు. పదహారువేల కాంతల్లోకి నేనేమన్నా పెద్దదాన్నా?” అని ప్రశ్నిస్తోంది. కోరి ఆమెతో తాంబూలం ఇప్పించుకొంటున్నా నాయకుడు. “ముందుండే భార్యలకన్నా నేనేమన్నా అధికురాలినా?” అని సందేహిస్తోంది. మెల్లగా ఆమె మీద చెయ్యి వేశాడు. “గొల్లెతలకన్నా నేనేమన్నా ఎక్కువా?” అని అడుగుతోంది. ఆమెతోకూడి అతడు ఆమెను నవ్విస్తున్నాడు. “నీతో చనువుగా వుండే స్త్రీలకు నేనేమైనా సమానమౌతానా? అంటోంది ఈమె. వేంకటేశుడు ఆమెను కూడాడు. “నీవు మన్నించే వారందరిలోకి నేను గౌరవించదగ్గదాననా?” అని అడుగుతోంది.

ఈ నాయికలోని ఆత్మన్యూనతాభావం ఆమె తన్ను తాను సవతులతో పోల్చుకొని నేను వారికి సరివస్తానా? అని అనుకోవటంలోనే ప్రస్ఫుటంగా కనిపిస్తోంది.

13) కన్నీరు : మనసుకు ఆనంద, విషాదాలు కలిగినప్పుడు కన్నీరు స్రవిస్తుంది. పురుషులు తమకు ఎంత కష్టం కలిగినా ఆ బాధను బయటపడనియ్యరు. స్త్రీలు సున్నితమనస్కులవటం వల్లనేమో మనసుకు కాస్త బాధ కలిగితే వెంటనే కన్నీటిరూపంలో తమ బాధను వ్యక్తం చేస్తారు.

ఎంతో ఆత్మాభిమానమున్న సత్యభామే తన భర్త మీద అలిగి, తన కాళ్ళకు మ్రొక్కిన కృష్ణుని శిరస్సును ఆమె వామపాదంతో త్రోసి అటు తర్వాత ఆ బాధను భరించలేక “బాలపల్లవ గ్రాస కషాయకంఠ కలకంఠ వధూ కలకాకలీధ్వని” (పారిజాతాపహరణం – 1వ ఆశ్వాసం, 133వ పద్యం)తో గాసిలి ఏడ్చింది.

అన్నమయ్య చిత్రించిన ఈ నాయిక మాత్రం సత్యభామలా ఈర్ష్యతో కలిగిన బాధవల్ల ఏడవలేదు. తనపతి చేష్టలను, అతడి రూపాన్నీ తలచుకుంటూ అతడు రాలేదన్న బాధతో ఏడ్చింది.

అంతలోనే నిన్నుఁజూచి అంగన కన్నీరు నించి
పంతపుఁ గూరిమితో నీపైనొరగెను

ఇంతసేసి కూడితివి ఇవ్వడే శ్రీవేంకటేశ
వింతగాఁ గళలఁ జొక్కి వేడుక నలసెను (26-103)

పతిని గూర్చే ఆలోచిస్తూ, అతడి ముచ్చట్లు చెలితో చెబుతూ, అతడి గూర్చే బాధపడుతూవుంది నాయిక. అంతలోనే ఆమె పతి వచ్చేశాడు. అంతే! అతడిని చూస్తూనే ఆమె కన్నీరుకార్చి ప్రేమతో అతడి మీదికి ఒరిగిపోయింది. మరి ఈ కన్నీరు అంతవరకూ తానుపడ్డ బాధనుంచి వచ్చిన దుఃఖాశ్రువులా? లేక పతిని చూసిన ఆనందంతో వచ్చిన ఆనందాశ్రువులా?

14) పడరానిపాట్లు : బహుభార్యత్వం వున్నచోట సవతుల్లో పోటీ వుండటం సహజమే. కానీ ఆ పోటీయే వెఱ్ఱితలలు వేస్తే వాళ్ళు చేసే పనులు, వారుపడే పాట్లు ఆ దేవునికే ఎరుక. పతిని తమ సొంతం చేసుకోవాలనే ఉద్దేశ్యంతో ముందు తాము సమ్మోహనంగా అలంకరించుకొంటారు. ఇక్కడ నాయిక కూడా అదే ఆలోచనలో వుంది. అందుకే తన్నుతాను అలంకరించుకొంది.

వూరివారి సొమ్ములెల్ల నొగిఁ బెట్టుక రాఁగాను..... (14-9)

అయితే ఆమె తన సొమ్ముల్నే కాకుండా ఇతరుల సొమ్ము కూడా ఒంటినిండా ధరించి వచ్చింది. తాను నాయకుణ్ణి వశం చేసుకోవటానికి పాపం ఈ నాయికకు అరువు సొమ్ము బరువు చేటయినా ధరించక తప్పలేదు.

15) నమ్మకం : స్త్రీకి స్వభావసిద్ధంగా వుండే లక్షణం నమ్మకం. తన వారని భావించిన వారిని స్త్రీ పూర్తిగా నమ్ముతుంది. ఎవరైనా వారిని గూర్చి చెడుగా చెప్పినా ఆమె సహించదు. నమ్మిన వాడేమిచేసినా ఆనందంగా భరిస్తుంది.

యీడకుఁ బిలుపించెను యేమి సేయుమనీనే
వోడక తనయెదుట నున్న దానను
పాడితో నీట ముంచనీ పాలముంచనీ తాను
వాడుఁ దన వలపులవలకు లోనైతిని ॥ సారె ॥

మాఁట నన్ను నాడించెను మనసెట్టు దెలిసీనే
యేఁటికైనా నియ్యకొంటి నిదివో నేను
నాఁటిమాఁట చెల్లించీనా నగనీ తెగడనీ
మేఁటిపాయము తనకే మీఁదుగా నెత్తితిని ॥ సారె ॥

కౌఁగిట నన్నునించెను కళదాఁకె నిఁకనేలే
దాఁగక తనకు నిట్టె దక్కితి నేను
వీఁగక శ్రీవేంకటాద్రివిభుఁడు దా నన్నుఁ గూడె
యేఁగించనీ రేఁగించనీ యిరవైతి నేను ॥ సారె ॥ (20-149)

నాయకుడు నాయికను పిలిపించాడు. ఆమె అతడి ఎదురుగా వుంది. ఏమి చేసినా అతడిష్టమేనంటోంది. నీటముంచినా, పాలముంచినా అతడిదే భారమట. అతడి మనసేంటో తెలీదు. దేనికైనా సరే సిద్ధంగా వుంది. అతడు నవ్వినా, తిట్టినా తన మనస్సును, వయసును అతడికే అర్పిస్తానంటోంది. తనను ఏగించినా, రేగించినా భరిస్తుందట.

చాలామంది భార్యలు భర్తను పూర్తిగా నమ్ముతారు. అతడి మాటను జవదాటరు. తమ భారమంతా అతడిదేనని భావిస్తారు. ఏమైనా సరే భర్త ఆనందంగా వుండాలి అనుకుంటారు. భర్తపట్ల అచంచల విశ్వాసం వుండే భార్య స్వభావాన్ని ఈ కీర్తనలో అన్నమయ్య హృద్యంగా వర్ణించాడు.

16) స్వాతిశయం : ఇతరులకులేని విశిష్ట గుణమేదైనా తమలో వున్నప్పుడు కొందరు అహంభావానికి లోనవుతారు.

తనివి దీరక నన్ను తమకమున నెంతేని
చెనకేవు వద్దు నీ చిత్తమిఁక నోరి! ॥ పల్లవి ॥

దంటవై నాచేతఁ దలఁపించు కొనఁగ దొర
కొంటి వింక నిది నీకు కొలఁదిఁ బడునా
నంటున నా ప్రియము నాఁటిలను నిన్నునా
వెంట ద్రిప్పక నిన్ను విడుతునా వోరి! ॥ తనివి ॥

గబ్బివై నావాలుఁ గనుఁగొనల నవ్వులకు
నుబ్బేవు నీవు నీ వొడఁబడికల
నిబ్బరపు నావలపు నెలకొన్న యపుడేని
అబ్బురంబగు గర్వమణఁచనా వోరి! ॥ తనివి ॥

మెట్టుకొని నీవు నా మెఱుఁగుఁ బయ్యెద చెఱఁగు
పట్టేవు నీకు నీవరిణామమహా....... ॥ తనివి ॥ (6-38)

నాయకుడు ఆమె ప్రేమకోసం పరితపిస్తున్నాడు. ఆమె కనుకొనల చిరునవ్వు విసరితే ఆనందంతో ఉబ్బిపోతున్నాడు. అటువంటివాడు ఆమె కొంగుపట్టాడు. ఆమె అతన్ని కూడింది. ఇక్కడ నాయిక రూపగర్విత. నాయకుని తన స్వాధీనం చేసుకోగలనన్న స్వాతిశయం ఆమె మాటల్లో తొణికిసలాడుతోంది. అందుకే తన వెంట విడువక తిప్పకుంటానని, అతని గర్వాన్ని అణచితీరతానని, అటూ ఇటూ కదలనివ్వక తన కొంగుకు కట్టేసుకుంటానని శపథం చేసింది.

ప్రేమ ఎక్కువైనచోట అధికారాన్ని చలాయించటం సహజం. ఆ ప్రేమను తన సొంతం చేసుకుంటానని నాయిక స్వాతిశయంగా పలకడం ఆమెకు అతనిపై వుండే ప్రగాఢమైన ప్రేమకు తార్కాణం.

17) ఆత్మాభిమానం : కొందరు స్త్రీలు తమ ఆత్మాభిమానం దెబ్బతింటే తట్టుకోలేరు. నాయకుడు ఈ నాయిక దగ్గరికి రాలేదు. తనకు తానుగా నాయకుడి దగ్గరకు వెళ్ళడం తన ఆత్మాభిమానానికి దెబ్బగా ఈమె భావిస్తోంది.

మనసుకు మనసే మర్మము గాక
వినికివలెఁ దనకు విన్నవించఁ గలనా ॥ పల్లవి ॥

తలుపులో తమకము తానె యెరఁగఁ డట
యెలమిఁ దన్నుఁ గొసరనేలె నాకూ
కలిమిఁ జంద్రురాక కలువవువ్వులకును
తెలిపిరా యెవ్వరైన దినదినమునకు ॥ మనసు ॥

తప్పక వరుసెరిఁగి తానె విచ్చేయఁ డట
యివ్వడు విలువ నంపనేలె నాకూ
వువ్వతిల్లుఁ గోవిలకు నొగి వసంతకాలము
చెప్పదురా యెవ్వరైనఁ జెలగి యేటేటను ॥ మనసు॥ (9-27)

కలువకు చంద్రుడిరాక తెలియజేయాలా? కోయిలకు వసంతంరాక ఎవరైనా చెబుతారా? అలాగే ప్రియుడైనవాడు ప్రేయసి మనసు గ్రహించి, పిలువకనే రావాలి. రాని భర్తకోసం అందుకే నాయిక పరితపిస్తోంది. తనకు తానుగా వెళ్ళటానికి ఆత్మాభిమానం అడ్డువస్తోంది.

ప్రేమ అనేది మనసులో వుంటే ఎదుటివారి మనసులోని రహస్యాల్ని సులభంగా తెలుసుకోగలరు. ఆ విషయాన్ని

వాళ్ళే వచ్చి వాచ్యంగా సిగ్గువిడిచి విన్నవించవలసిన పనిలేదని అన్నమయ్య ఈ సంకీర్తన ద్వారా సందేశమిస్తున్నాడు.

18) అభ్యర్థన : నాయకుడు ఎందుకో అలిగాడు. అతని అలుక తీర్చటానికి నాయిక అతన్ని పలురకాలుగా వేడుకుంటోంది.

ఎందాఁకా నీచలమేమి గట్టుకొంటివి
యిందువంకనే దొంవిన్నిటా నీవైతివి ॥ పల్లవి ॥

పలుకరాదా కొంత వరాకు మానరాదా
పిలిచి పిలిచి పెదవులెల్లా బెండుపడెను
సెలవుల నవ్వరాదా చేతల దగ్గరరాదా
నిలువ నివ్వెరగాయ నీకుఁగానే ప్రేమను ॥ ఎందాకా॥

చక్కఁగాఁ జూడఁగరాదా చలము మానఁగరాదా
మొక్కి మొక్కి చేతులెల్లా మొనలాయను
మక్కువతో వినరాదా మన్నన లియ్యఁగరాదా
యిక్కువలు విన్నవించి యెలుఁగెల్లా రాసెను ॥ ఎందాకా ॥

యింటి కిట్టె రారాదా యెటు నన్నుఁ గూడరాదా
వెంట వెంటఁ దిరిగాడి వేసటాయను...... ॥ ఎందాకా ॥ **(20-119)**

స్వామిని పిలిచి పిలిచి ఆమె పెదవులు బెండుపడ్డాయి. అందుకే పరాకుమాని పిలుపు వినమని అభ్యర్థిస్తోంది. కోపంవదిలి తనకేసి ఒక్కసారి చూసి చిరునవ్వు చిందించమంటోంది.

ఆయనకు మొక్కిమొక్కి ఆమె చేతులు మొనలుదేరాయి. అందుకే ప్రేమతో ఆమె మాటల్ని మన్నించమంటోంది. అతనికోసం తిరిగితిరిగి ఆమె అలసిపోయింది. అందుకే అలకమాని ఇంటికి వచ్చి, తనను కూడమని విన్నవించుకుంటోంది.

పట్టుదల వుండే భర్తల్ని పొందటానికి భార్యలకు అభ్యర్థనకు మించిన మార్గమేముంది?

19) సహనము : ఇక్కడ నాయికకు ఉండాల్సిన దానికంటే ఎక్కువ ఓర్పే వుంది. ఆమెకుండే ఓర్పును చెలికత్తె ఇలా వర్ణిస్తోంది.

ఎంత వోర్పు గలదానవేమే నీవు
కాంతలెల్లా నీ సుద్దులు కతలుగాఁ జెప్పేరే ॥ పల్లవి ॥

ఘనమైన విరహాగ్నిఁ గాఁగియు నప్పఁటి బతి
మనసు నొవ్వకుండానే మాటలాడేవే
యెనయక మరుచేతి నేటువడి యింకా నా
తనితోనే పొందు సేయఁ దమకించేవు ॥ ఎంత ॥

వొల్లనే యూసతివద్ద నుండఁగా విభునిఁ జూచి
వొళ్ళు దాఁకకుండాఁ బువ్వుల వేసేవే
పల్లదవుజవ్వనము పంచపాలై మరి
నుల్లసాన నవ్వుతాను ఊడిగాలు సేసేవే ॥ ఎంత ॥

గక్కన శ్రీవేంకటేశు కౌఁగిటఁ జిక్కి యప్పటి
కక్కసించకేల మొగము చూచేవే
చక్కఁగా రతి పరవశమున నన్నీ మరచి
చొక్కుచు నాతనిచే మెచ్చులు మెచ్చేవే ॥ ఎంత ॥ **(16-53)**

తాను విరహంతో వేగిపోతూవున్నా తన పతి మనస్సుకు బాధ కలగకుండా మాట్లాడుతోంది. మరునిచే దెబ్బతిని కూడ అతనితోనే స్నేహం చేస్తోంది. తన భర్త దగ్గర కూర్చున్నా శరీరానికి తగలనట్లు పువ్వులు విసిరివేస్తోంది. తన పరువమంతా పంచపాలైనా కూడ నవ్వుతూనే భర్తకు సేవలు చేసోతంది. ఆ వేంకటేశ్వరుని కౌగిలిలో చేరి కోపగించుకోకుండా మోము చూస్తోంది. రతిపరవశంలో అన్నీ మరచి తన ప్రియున్నే మెచ్చుకుంటోంది. **"సహనానికి మారుపేరు స్త్రీ"** అనే సూక్తిని ఈ సంకీర్తనలో అన్నమయ్య సాహితీకరించాడు.

20) తృప్తి : మనకు లభించినదానితో, అందుబాటులో వున్నదానితో సర్దుకుపోవటమే తృప్తి. కొందరు ఉన్నదానికంటే ఎక్కువ కావాలని ఆశపడి కోరి దుఃఖాన్ని తెచ్చుకొంటె, ఇంకొందరు వున్నదాంట్లోనే తృప్తిగా అనుభవించి, ఆనందంగా వుంటారు.

వంచుక అనుభవించు వడఁతుల మిందరము
ముంచి నీ మన్నన నాపై మోహము గలంతే ॥ పల్లవి ॥

మనసిచ్చి నాతోను మాటాడుటే పదివేలు
యెనయు మనుచు దూరనెంతదానను
చనవు నీదొకటే సతులు పదారువేలు
పెనఁగితే నెంతవచ్చు బెరసి నావంతు ॥ వంచు ॥

యిచ్చగించి నా యెదుట నిరవవుటే పదివేలు
యెచ్చరించి కొసర నేనెంతదానను
అచ్చపు నీ కాఁగిలిదే అతివలు శానశాన
ఇచ్చితివి నావంతు యెంత వచ్చునందును ॥ వంచు ॥

కందువ నీ రతి నన్నుఁ గలయుటే పదివేలు
యిందరిలోఁ జెప్పేనంటే యెంతదానను.... ॥ వంచు ॥ (7-517)

ఈ నాయిక ఆ కోవకు చెందిందే. ఉండే నాయకుడేమో ఒక్కడు. అతడికా పదహారువేలమంది భార్యలు. ఎనుమండుగురు పట్టపురాణులు. అందుకే ఆమె **నీవు చూపించే ప్రేమ చాలంటూ** తృప్తి పడుతోంది.

ఈ విధంగా అన్నమయ్య తన సంకీర్తనల్లో స్త్రీల స్వభావాన్ని అత్యంత సహజంగా వర్ణించాడు.

ఆధార గ్రంథాలు:

1. అన్నమయ్య సంకీర్తనల్లో స్త్రీ – డాక్టర్ గుమ్మనూరు ఉషారాణి.
2. అన్నమాచార్యుల శృంగార సంకీర్తనలు : సంపుటాలు 5, 6, 7, 9, 11, 16, 19, 20, 21, 26. తిరుమల తిరుపతి దేవస్థానం ప్రచురణలు 1998.
3. పారిజాతాపహరణము : ముక్కుతిమ్మనార్యుడు, శ్రీ వరక్రిష్ణ ప్రింటర్స్, విజయవాడ – 2.
4. పదకవితావైజయంతి : డా॥ పొన్నా లీలావతమ్మ, పొన్నా పబ్లికేషన్స్, పాలకొల్లు.
5. పారిజాతాపహరణము – నంది తిమ్మనాచార్య ప్రణీతము, సంపాదకుడు : తాపీధర్మారావు, ఆం.ప్ర. సాహిత్యఅకాడమీ, హైదరాబాద్.